

Þrestarnir í Arnassjótnu.

I.
Stofelsseyrarprestokall

Þar sem ég hefji skrifad nokkrar orð þess samtíðar manna mína, bæði heli og
eystra, og nefnd þáð „mannslýsingar“, þá þess þess að eins læstest þá ágríp og,
þá hefji ég einn eigi minnst í þrestana. Að einu get ég ekki sagt margt né
mikið um sína þátt, einn þess þess, sem ég að eins sé ég hefji fram að 9. öld um ári
míni; þinn flesto hefji ég ómiskap við að seldu, þess svo mi segja, að ég væri um
langt stund „þess um þess“ þess. En þá þess að þess:

Sleia Þjórn Jónsson. Hefji ég fát þess að segja, um að þess, að 6. ágúst
1865 stóð þess þess, um þess að þess í vinnu ári ári eftir, 1866. Hefji
þess, þess ári 1865 orðid stess þess vinnu undir þess þess þess; Hefji þess
þess, þess að þess þess af þess þess, um þess þess þess þess, m. a. að
þess þess og þess þess vinnu í þess þess og þess þess þess þess.
Þess þess í þess þess þess þess í þess þess í þess þess, og þess
þess ég þess 6. ágúst, að þess þess þess þess þess.

Þess að þess þess þess þess, um þess þess, og í þess þess í þess þess
(d. í þess 1863), vinnu þess að þess þess þess þess þess þess, og
þess þess þess, að þess þess þess; þess þess þess, og þess þess, að þess
þess þess í þess þess og þess þess þess þess, að þess þess þess
þess þess. Þess þess þess, þess þess þess þess, sem þess þess, stess
þess þess þess, að þess þess þess þess, þess og þess, og þess þess þess
þess þess í þess. Þess þess þess þess, og þess þess þess í þess þess.

Þess þess þess þess, að þess þess þess þess, þess þess, þess
í þess þess og þess í þess; þess þess þess þess þess þess og þess þess
í þess þess þess þess; þess þess þess, þess þess og þess þess þess
þess. Þess þess þess þess, þess þess í þess þess þess þess,
þess þess. Þess þess þess þess, þess þess í þess þess, þess þess
þess þess, þess þess þess þess í þess þess, þess þess í

madur og frangjarn, og þótt einn vðri minningarnar um hinn ágæta fyrir-
 nemanda hans, staðin Þjarnarson lifandi og eigi gleymdar, fólkur minni
 síns Ólafs vel og eins og vers þar. Hann var strangur bindin dísinn dæm,
 hugjónatillur framfara madur um allt utan þinglu sem innan og svo aðid-
 anti og ein lofur í viddali við alla, að hann ávann sér brátt framtíð þeirra
 og virðingur. Stóla inn í hús að þess, uppfæddu barna og styrktar starfssemi
 alla lét hann mjög til sín falas, enda var hann um allt stóðid og dæm
 svo eitru sinnar, Stóllu eptur hrepps hins forna og sjóttu upplásum dæm Eyra-
 kalla hrepps, eptir á hreppssteiffin fórn forna, 1897.

Hvar sem séna Ólafur var í samkomu eða í félagsstapi með áðrum var hann
 krókur alls fagnadar. Kirkljulegar athafnir hans fórn forna með hinni meo þu
 þeydi: Hann tók vel og hinar ágætu stól- og fali foris dæm hans flutti
 hann með láttum um fram burtu, þýðileks en stórungsstaps þó, enda var hann
 hvortveggja í seun, lípurnar minni og stórurloft í þu minni. Hinu vegar var hann
 áhrifgjarn og eigi ávart seun fastastur fyrir, opinstær í fali, á þess þó dæm
 áðrum minnum eða sara þó, þó hann var alveg laus við undirferli og flóttstapp
 allan. Í einu og öllu vildi hann hvers manns lótt lótt og leida sér hvers mál-
 eptir til farsallegro lykta.

Gagnvært mér var hann seun áðrum einn og bestri bróðis vðri. Það var þó minni
 leg þregu en þing dæm þá, að hann í þessum síðari eptir minni haldi vðd
 eptir í altari vís gæðis og þegar hann lótt haldi eptir að leita sér lótt við
 altaris minni seun þessari, þó eigi eigi dæm minni vðd áðrum svo röggró min
 og samnlega um hann hertur, að eigin fórn varn í þu dæm hann í þess
 hærdu eindis. Hann andadist í leid sinni til leikis að gæðum!

Sína Ólafur átti sinn gæð þótt í þu, að Eyra stöðingur og Stóllu eptirger
 voru í undan fléttum áðrum landsmönnum í þu, að innleidd. Fórnar selmo-
 lög og ný í Kirkljunn hans og að þess voru tvö eða í undan áðrum áðrum sáfnad-
 um landsins, að eða og leita til sín heyrja alla þá dæm seun þess þess

Steinnsonar fö upphafi til enda og þóttu þeir mjögur miklar og höfðsmannar.

Sína Ólafur var hversu Kristinn, dóttur sína, Þóris Pótasman's Arnarhali.

Sína Þóris Skúladóttir í Svona Ströum og Eyraabólur var hár maður vestri og fjölskráur, hann var bjartur yfir lipum og sínu bjúgasta maður í að lofti. Það er og söng-
maður var hann gáður og í almennum málum áhrifastannar mjög, enda hefti
-hann í hoga mannan og gætur og þreytingar í stjórnmálum, sem allar mæddu
til framfarra en fastheldni fö við allt híd lastra en hann áttid ad gæti verid
-hinnu rótleiktu föð til gætur og gætur. En heilsa hann hin síðari en laust
svo, ad hann gat eigi fylgt málum sínum svo fram en hann af áfær vilði
og óstíle og hefti verid.

Sína Þóris var í einu og öllum hinni snafasti maður, gætur vel og stíllur,
þóttu en í framkomnu allri og stíllur í viddali.

Hann var hversu Kristinn, dóttur Þóris Pótasman's Arnarhali,
erleju sína Þóris Ólafs Helgasman. Hann andadist 19. ágúst 1942, 65 ára
ad aldri.

Hof

Sína Eggert Sigfússon í Vogsörum var einn hinn einn hennilýsti maður í
þjóðastéttu ni í síðari árum: Þessig af adur, viddasinn og minnufur, hann var hinn
vandadasti maður og réttlatu inni og svo barnstoga sinnur, ad samtíð hann
fylgdi stíli með hann, ni viddi hann einu og hann átti stílið.

Um framman á þó vin minn hefti ég ríkad notkun, m. a. í Ódmi og safni minnu, en
hefti ad gætur var þó ein hennilýsti í lifuadar þóttu hann gætur og lífsstædur minn.
Við ég eigi endur tala. Síð hár, heftu ad einu hár ad sína Eggert var eigi
einnugis heftu laus maður heftu og só, en einu svik ad maður hefti fæddu
-hjár, enda fæddi hann þó eigi af Ödnu. Það, sem ég sínu hann stíllur ad þó eigi-
-hár og annara, ad stíllur ég stíli til ad viddi minningu minn hann til viddu ad
-voldu hár til heftu. Hitt en annu, ad þóttu gætur hennilýsti heftu
til þess, ad þóttu viddi sínu gætur athringu og viddu minn hann sam þóttu;
en þóttu minn hann heftu viddu sam, hennilýsti minn heftu í þóttu.

II.
Adriá prestari Árnassjótu.

Séna Valdemar Þriem prófastur og sálmaskáld er flestum sem verður minni sijn og nafni, þá ólíklegt er, að ég geti gert hann minni en adriá þein er séna min, þinn gleðilega manni og trúarskáld eitt líd meoto meðal íst. fjóðarinnar.

Helstu hugni mín af þessum voru þau, að ég sé hann oft í Staflholti, og síðan Skíðar-
rættum og oft á hólum, en hann sat sjótufræði Árnassings í Gyssalshól, vandrúni
þá sem áður stórsjón á hann, sem einn þinn gleðilegasta hófningurinn er ég hef-
sáð, góðlegur, sveipmissinn og gófgurinn þessu áldung.

Hugni mín af þessum vandrúni árnassings þau, að hann velti fyrir mig eftir-
máli eftir fótum mínum, bróður mínur og frændur, en allin fóru til þess í þessum hólum
24. febr. 1887. Ég skrifadi þessum bréfi og gat þess, að Þjárnir sál. bróðir mínur hefði
sjálfur valid sálmur hans nr. 97 og sungid síðast við messungund 20. febr. eða þessum
dögum áður en hann féll frá, og vandrúni þessu til þess, að séna Valdemar er velti erfi-
l, óðasálmur sínum eftir Þjárnir í sama anda og ein þessum sem sálmurinn nr. 97.
var veltur. Eftir þetta leitadi ég oft til séna Valdemars með þýðingum í
nysum sálmum og þessum, sem vandrúni þessu er undir þessum dögum og
man ég m. e. eftir þessum:

Þessi, þú ert vott fjóðarjós, (Lag: nr. 36. hjó. Messian).
Jóhanna engla ljóð, (" " 96 " Barnshau).

Þinn mildi myndasniður (Lag: nr. 132. hjó. Barnshau).

Þú heggur hönd í herra þessu (Lag: nr. 34. í Singl. Temptare)

Þú veltur engla fyr við fótum þínum (Lag: nr. 51. hjó. Barnshau).

Þú er þessu, með madur (" " 20. " " ")

Óg mig þessu, sem mi er ymist þessu í sálmum ad. adriá þein eitt líd er þessu og
var þetta vott andótt míl við hann.

Fyrir at þessu séna Valdemars útoygdí ég vandrúni þessu í Kirilju þessu og Stóra-
mipi 1909 og þessu þessu er vandrúni þessu í að þessu standi; þessu er frá H. Hórngei í Þessu.

Þi var séri Valdemar einn meðal þeirra gáðu manna, er sendu mér ritgjörðir,
 kvæði, gamansögur og stíttlur. Bláð þau er ój stíttlur í árinnum 1890-1902; þó ein
 einstökum og stóran karlverki; Bláðin nefndi sj. Koeldiell, Gauðler og Bergmátið.
 Séri Valdemar var gamansamur og spunginn, en þó jafnan alvarlegur og virdulegur í tali.
 Sendi hann mér öf gáðar stíttlur, sem finna mi í stíttlurafni mínum; en þó er þar eldri
 stíttla ein um hann (haldig) sjálfan og gáð um hann, Þrygð þín sé í Hlínunni.
 Þeir sátu saman og tókuðu munn munn og mál afni, m. e. um munn einn, en allur munn
 var í ymsu þvi, en var þvövert stótt; fari munn og hafði sé. Valdemar elti fandi
 varkenta af þvi. Þó sé hann frosu mál atvinnu við þvövert, en hann of sakad
 munninn í álin svo, að séri Valdemar var nój bodid og sozd:

"Þad er einn og vart sé, þi séri Þrygð þín minn, að þi afsakar ávett hvegi þess
 séri er. Eg held, að þi munnir hljó þi séri fad að afsaka sjálfan höfuðvinninn og
 þi vdi á stíttla." Svavari þi Þrygð þín:

"Þad er eldi alvögr vdi að hann sé vdi en hann er sozdur og semiloga eru
 einhverjar gáðar þau í hann einn og allur odinn!"

Séri Valdemar þagnad; enda átti hann eldi var í munninn of sóttum í þessu
 átt; Hann átti eldi von á, að munnin vdi til þess að afsaka þessu þessu."

Þeir sátu ávett og leugi saman sýttlurandi í býrnu eldi, séri Valdemar, sem þvö-
 vinn sýttlurandarmanninn, en Þrygð þín séri sjálf þvövinn ritari nefndarmanninn og
 frétta ritari einhver, vdi Bláðinn (Þvövinn) og var þó oft gaman að vera
 á þvövinn þar, ein þvövinn of séri Eggert á Þvövinn og séri Þvövinn. Þvövinn
 áttu vdi, en alls þvövinn þvövinn mál fridi og sozd.

Þad var 1. September 1929, að sj séri Valdemar Þvövinn; var hann þó all-
 þvövinn vdiinn, en þó svo hvegi, að hann talad mál þvövinn vdi og einnig
 á þvövinn sonur þvövinn í grannu þvövinn þvövinn. Séri Þvövinn var þó of
 stóvinn í Þvövinn þvövinn, en einnig vdi var til þess að þvövinn til þess að sozja
 vdi, en sj gáti þvövinn í grannu þvövinn.

Séa Jóhann Þórisson : Hverja sé íg stundum : Gyrarabálka og einn sinni
var í við messugléd hjó hrossum í Honna. Hann var föður bróðis séra Baldemars
Þórisson, en átti dóttur hans.

Sum vanda mátti hefði íg lífid of séra Jóhanni að segja, en hann var koninn níg og á
efri ári en íg sé hann, lígulagan manni níg og, háan vaxti og hvítan fyrir hárinn. Hann
hann og jó L. R. 13. Refolli og Þorjónsson garna var sagt, og það með samni, að fáin
hefði séð þeir á meira samni ígfu myndar lögs og lígulaga en þá. Samfordi 13
íg nu flatta eitt sinn, en séra Jóhann kom í Þalshann og íg sé þá alla samni
ganga hárinn í Húsíð hit viddogis veðan í lóðnum 1886.

Séa Jóhann Þórisson var kvartur Sjóni, dóttur Stefán bönlo Tóðssonar í
Odalgrönd hólum. Séa Jóhann andaðist 18. apríl 1894.

Séa Þorindur Þórisson var sonur séra Jóhannar prófests. Var hann meðloman
að vexti, hjóðlíkur í andlífi, með stórt nef og vaxgastegg miltid, jarpt í lífi,
en skugglaus í vörnum og hókum. Hann var stíllur níg, framur dinn- og klá-
ka haldur, en tónaði þó kappi. Þáðir voru fæðar þessir miltid, vortir meira í
sóttum sínum og utan þeirra, enda skóttungar hinni mótu, en hann séra Jóhann.

Séa Þórisson var kvartur Kamilla Sjóni, dóttur Péturs Hall, verflumarm í Reyk.
Hann (s. St. Nr.) andaðist sínum 10 árum síðan föður hans, 16. nóv. 1904.

Séa Magnús Helgason : Tofastadur, síðan skólastjóri í Reykjavík var einn
máðal hinn allmannur Þrengingahólsbróðis, bróðir séra Gudmundar í Reykjavík, séra
Hjartans í Honna og líguðs Óðalbónla í Þrengingahóli og en hann var einn flóttur,
sem erur ein í lífi.

Fyrsta kynni minn of séra Magnúsi Helgasoni var þann, að hann var barnskennari
í Gyrarabálka 1881-1888 (að minnum, en sumurinn 1889 og 1890 var íg Hagnamannaból
Vatnslögs í Þrengingahólum, sem átti Hildjónsdóttur Tofastadur. Það hann níg
jó að annað og egléfið í Hildjón sinni baddi sumurinn, þó jó var þann enginn og au-
isti. Komst íg jó, m. a. með fæðing þáð í Hildjónstærðum hans, sem var ein-
hann andi þórisson : Þóður hans svo eld-heitur og flumprur og guðmáð, að

Sér Stefán heyrði nokkur söm í Reykjavík, sem flutt höfðu þangað og vildi hann
 ein setja upp sömvald í Ólafsvöllum. Meðum, sem með sömlyðdino var fyrir hann
 fór nokkur fjórir í Reykjavík en þessu á milli, sem allad í ná þeim eða draga effi
 á leidinni eða eður en þau komust alla leid austur. Ái fór þessu í þykt þad
 grunnaust, á hann vand hvegi sömlyðdino var alla leid austur í Flór; þar
 mætti hann minnum í sundurleid og spyr:

"Hafid þid elki ordid varir vid söm í leidythar á austan?"

"Já," sögðu þeir, "vid höfum mætt á einu einu söm, fóru söminu frá Ólafsvöllum!" — Þetta var leikdi sér Stefáni vel! —

Þad var sidur á byrjanablika, á þegar syota nefndarfundur var haldur þar, á
 Þorgrimsdóttur og sidur sticlun bndu öllum nefndarminnum til miðdegis vandan
 heim í hús, og á þessu tímum var farid vidur á vegnum á hús L. P. N. Þorvaldis til
 þess, á vagna alla nefndarminnum. Hafdi þetta verid vagna um morgun og vagnin
 störfud á vjálka eða stad ná heft mta stöðum störu, sem höfu vel á hest —
 bndum í einu, en voru svo glöggar "vafarar", á þessu haldurmet til minna vdrilótis
 einstunda í þessu adrum mogni.

Ái voru þessu sér Stefán og sér Eggert á Þorgrimsdóttur meðal annara nefndarminna
 um langi stund og þessu sér Eggert var í þessu á ad hest þessu í þessu vagnastöfu
 söm þess hve léttu hann var og hafdi ordid var vid, á samnefndarminnum hans
 brogu dái ad hannu fyrir þad, komst hann sigi undan þessu ad "þessu með einu og þessu."

Sér Eggert var sidastur til þessu á stögu á vagninu og fór elki in þessu stöfu
 og þessu fraklu sinum. Þetta sér sér Stefán og segir:

"Farna in frakkannu, sér Eggert, þessu annars en allast ad marku þessu þessu."

Sér Eggert hlýddi þessu, fór in frakkannu á þessu ad segja eitthvort.

Var in sér Eggert vagnur, og vagnin störfud á stöðum; þessu hann afsidis í
 meður, en sér þessu alla vidstadda þessu ad stöðum; og þessu þessu in mognastöfum,

Öllu þeir, er að sömptíðirinni laust, sem öðru. Síðan hefi, ój aldrei farið með þessu
fagra og einfalda lag, að ég eigi þessi minni þessu í þinga minnum og séð, að í
hann og vera er augin leid til þess að fara svo und laffetta önnur en þessi, en
þess að of stór er það. Aftridid, sem um var að tala, er þetta:

Í laginu er að eina ein þógn (í mynd þess) en þáguin vörn þáguin milli allra ljóðlína
sem hvergi áttu að vera og allra síst milli þessu síðustu ljóðlínunnar, í þetta var
„þessi þann þessu“: Þar var þógn þógn, (í samræmi við hömmuna í þessum) og þáguin
þar af stóð þar að vera og má stóð vera þar, laginn vagna, enda óþógn, eins og áður er
þágn, þótt þessu stóð þessu, ein þann þessu, vilji tala þessa þess þáguin í laginu,
sem hömmun, sem hömmun o.s.frv. um í þessum.

Sera Samundur var húsnæðingur Stefánus Siggis dóttur prests Valsman í Selveggi Stodum.
Hann var d. 8. nóv. 1896, 64 ára að aldri. —

Sera Ólafur Samundsson í Hraungardi var allmíðlu þessi maður vestri en fadur
hans, ljós í brú og bró, stílltur vel, gláður í vísunoti og stílltur maður, Söng-
róðd þessi hann fagra og notlæru mátti en fadur hans, en eigi eins mjúka. Hann
var húsnæðingur Sigmundar Matthías dóttur frá Lydra-Velli, Sigmundsson.

Það maður var sera Ólafur á gótu og maður í sera Stólls þessi hjartu þessu káðu
hann og þessu sál. bróður minnum látum, í október 1906. Það var snilld þessu.

Sera Geir Samundsson vögulubiskup var lagur maður vestri, þessu og dóttur
í há og hömm, eða a. m. h. eigi eins ljós eins og fadur hans og bróður; hann
var söngmaður miðill og áður en hann, eða „söng orku“ var róðd hann
en þessu áður en effi - alveg eins og ljó þessu Geir Samundsson - en þó völdu
miðill á, að þessu el áður, sem áður á völd, var fagra, þessi með sam
el áður þessu þessu sem fadur hans. Geir var oft ein söngvari í söng þessu
völdu Söng þessu, „Þessu“ og þessi þessi miðill þessu þessu. Geir
að hann völd þessu, minni ót þessu eigi að þessu. Hann og þessi
þessi þessi, en völd þessu völd þessu þessi þessi völd af þessu gótu.
Sera Geir var lagur maður miðill og stílltur maður í vísunoti og stílltur vel.

ad þeir leggduð eldi á máli sér í Rossmingum; þetta sagdi þj. þ. þ. um ad
 í hefði getið og ad þeir hefði eldi lagt á máli sér. Sér Ólafur var einnig
 undirkyggja madur, heldur heima og þeim í máli og athöfnun vid hver þau var;
 vid höladum oft um þetta Rossmingumál eins og vörum vid bróður, það var
 þarri þinnu ad óska þess ad atlað til þess ad vofleu madur þreytti sam-
 feringu sinni ad stöðum þann vegna. Vid vörum þvi ávallt þinni sinni vinnu
 eftir þess adur.

Sér Ólafur var bindindisformidur þinn mest, manindarvinur og fjálslyndari
 madur í stöðum sinnu en flestar aðrir menn. Hann var stórkj. ofþingur ad
 gja og regna, en þaldi tila allar smásmögla smá salarsteig og undirkyggja.
 Hann var einn madur þinnu allra mestu þj. ofþingja landsins, vider madur og
 góðgjarn, fríar helja og þraustur þj. ofþingja madur sér þess góðs og góðs málfris.
 Hann var þvottur Þudid; dóttur sér. Þudmundur Johnsen í Arnar bæli.

Sér Þeifur Þeifason í Arnar bæli var af madalstær ad vaxti, vel vaxinn,
 þj. ofþingur ársþulur, mid dóttir þess vaxs þess, en heldur í vörum og þess, mid
 þess vinnu og þess naf. Hann var þid mestu þess madur og ad andlegu og þess vinnu ofþess
 þinn mestu þess, á þess þess heldur og þess madur þinn ad þess, framfara madur
 þinn þess vinnu adur um vör vör og þess vinnu, en þess framfara þess. Þess madur var
 hann góður og sngþulur í þess þess. Hann andeist af stýrþingum 21. Okt. 1898.
 Þvottur var hann Þessi Þessi þess þess í Odds þess vinnu.

Sér Ólafur Ólafsson í Arnar bæli er einn í þess og þess hann þess þess
 þess vidur stórkj. þess þess þess þess, en hann einn mid þess þess. Vid
 þess stórkj. þess vinnu þess, þess þess þess ad þess þess vinnu þess
 þess vinnu þess einn þess þess þess þess. Þess vinnu and þess
 þess þess sngþingri þess þess, þess vinnu and þess vinnu, þess og þess
 þess andi og þess vinnu þess, þess sngþingri og þess þess þess
 þess þess ad einn þess þess þess þess. Þess vinnu og þess þess.
 Hann er þvottur Þessi Þessi vinnu þess í Þess vinnu.

Hér er fransan hefi ég minnið nokkura presta í Árnessýslu, sem ég sé og
heyrði, og sem ymist voru samverknum minni eða vinnu, en þótt ég hefjist
muna þó flesta semilega vel að iðliti og öðrum eiginleikum, má vel vera, þá
það sé eðli allt sem nákvæmasti að kippingu þó þó sögu, þótt ég hinsi vegar þó
heyrir að forðast að halla þetta mál.

Styldarmann minni við blads útgáfu: Eyvarð abla, þó, og nafniður, voru
þessir prestar og kirkjumei: Valdemar Þriem, Steinar Þriem, Hagnís Helga-
son, Jón Steingrímsson, en ymist létu mér í þé frum saminn kvæði, sögur,
ritgjörðir, stöðkur og Nýrni sögur. Þá var Þorgrímur Jónsson, Pétur Kemari
Eudmundsson, Eudmundur Bólsali og Eudmundur sonur hans, Hans Þegar, Ó-
brodir Þómas, og Sigfrús Einarsson o. fl. sem rituðu. Ymist létu þá blá þess,
en sjálfur afrituðu og þau flest öll, en Eudm. Oddgeirsson, Sigfrús Einarsson
og Eudmundur yngri Eudmundsson afrituðu nokkur þess, þegar og þótt
svo annar lét. Þá er komið stala yfir að þess þá sjálfur. — Þótt mér eru
mín flest þess svo glötuð; ég sé að einu nokkur þess eru. Þótt mér sé geta þess,
að Jón í Ruffastöðum og Helgi Jónsson í Þotlæti hófu sendu mér ritgjörðir
í blá þess, gátur og fjöldar sögur. Allt var ókryppis og bláðin á hæl-
um þó vinnu að einu þess, en þau lástu; þau voru lesin í fundum 9. 1.
(Eyvarð abla ein talid) en tutt var sent upp um alla eyjotuna til þess.

Reykjavík, 14. maí 1943.

Þótt
Jónsson.